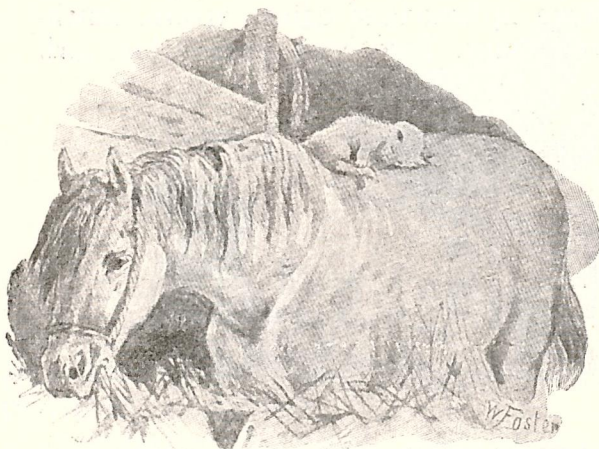

— „Не е тука. Той е при Доря, ела да го пови-
каме“, отговорила Сивка.

— Какъ, при Доря? И това немирно хлапе е утишло да безспокои единъ такъв голѣмъ господинъ! Скоро да отидемъ при него и да го вземемъ! — Котана и дъщерята й се запжтили бърже къмъ яхъра.

— Извинете, господинъ Дорчо, че Ви безпокоя. Знаете ли, моля, кждѣ е синчето ми? Чухъ, че то си позволило да Ви дойде на гости.

— Разбира се, драга съсѣдко. Защо да не ме посѣти? Азъ много му се радвамъ. И сега то е при мене. Не говорете само толкова високо, защото отъ нѣкое врѣме то не се мърда—трѣбва да е заспало. Вижте сами, какво прави.

Котана се покатерила и намѣрила дѣтето си заспало на Дорчовия грѣбъ. Тя се зарадвала много отъ добрината на коня, който, макаръ силенъ и гордъ, най-добрѣ се отнесълъ съ нейния синъ Марчо.

Не бихте ли се зарадвали и вие, като погледнете горнята картинка? —

